

[S. C. Nørgaard.]

hvad den højtærede Minister svært godt ved, at man i en Kommission ikke saa sjældent bliver nødt til at gaa ind paa noget, som man egentlig ikke rigtig synes om, for dog at opnaa noget; men hvad jeg lægger mere Vægt paa, er, at netop de samme Folk som af Ministeren allerede oplyst har haft Foretræde for Udvalget, over for hvilket de udtalte, at de vilde være gladere ved at faa Forslaget gennemført, naar de af mig ved første Behandling omtalte Forhold blev rettet. Saaledes er Stillingen, det ved alle Udvalgets Medlemmer, og det ved den højtærede Minister.

Maa jeg endelig slutte mig til den ærede sidste Talers Udtalelse om, at Ministeriet ofte retter paa en enstemmig Betynkning fra et Udvalg, naar man finder, at noget bør rettes. Det er kun rimeligt, at Ministeriet gør dette, men det er lige saa rimeligt, at vi andre kan nære Ønsker om en saadan Rettelse. I dette Tilfælde er det saa meget mere rimeligt, som de Folk, der har arbejdet i Kommissionen, nu selv kommer og siger: Ja, det og det er vi gaaet med til, men vi ønsker alligevel de og de Ændringer. Derfor synes jeg ikke, at Ministerens Argumentation er helt afgørende.

Den højtærede Minister siger, at han vil stille sig særdeles imødekommende med Hensyn til Alders- og Anciennitetsberegningen, naar en Lærer gaar fra Friskolen til Folkeskolen eller i Statstjeneste, eller han gaar den modsatte Vej. Derom tvivler jeg egentlig ikke, ja, jeg vilde have følt mig dybt skuffet, om den højtærede Minister havde sagt noget andet, naar jeg tænker paa alle de smukke Taler, Ministeren har holdt omkring i Landet om sin Kærlighed til Skolens Frihed og Forældrenes Ret til at styre og raade i deres Skoler. Deraf troede jeg tidligere at kunne udlede, at Ministeren vilde stille sig velvilligt over for Ændringsforslag til Gavn netop for de mest udprægede Forældreskoler, vi har. Jeg er altsaa ikke helt tilfreds med Ministerens Udtalelser. For det første binder hans Velvilje jo ikke en efterfølgende Minister, og hvem ved, hvor længe den højtærede Minister bliver siddende paa sin Plads? Men dernæst er den højtærede Ministers Velvilje, som jeg egentlig ikke tvivler om, os ikke nok, hvad den højtærede Minister sikkert godt forstaar. Vi vil gerne have nogle almindelige Regler, der ogsaa kan gælde, naar den højtærede Minister ikke er Minister mere.

Ministeren siger, at det kan ikke gøres af Hensyn til Konsekvenserne, men det er jo ikke disse Ændringer her, som vil skabe

Konsekvenser; Konsekvenserne er skabt ved det Lovforslag, der ligger ovre i Folketinget. Vore Ændringer betyder ikke andet eller mere, end at de Regler, som er gældende for de eksamensberettigede Skoler, ogsaa skal være gældende for Friskolerne, saa det er ikke os, der skaber Konsekvenser. Konsekvenserne er skabt ved Ministerens eget Forslag, der saa vidt jeg ved bliver vedtaget i det andet høje Ting i Dag, og sker dette, vil det jo være for sent for os at komme bagefter og sige, at Fri- og Efterskolerne bør stilles paa lige Fod med de eksamensberettigede Skoler.

Jeg henstiller fremdeles til Tingets ærede Medlemmer at stemme for vore Ændringsforslag, hvorved Friskolernes og Efterskolernes Folk vil blive stillet paa lige Fod med Lærerne ved de eksamensberettigede private Skoler, hvilket jeg synes de har Krav paa.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Det ærede 15de tingvalgte Medlem gør sig skyldig i en Fejltagelse, naar han vil sammenligne Pensionskassen af 1925 og dens Ordning, som i Dag er vedtaget i Folketinget som gældende for Seminarieleerere og Lærere ved Øvelsesskoler, med den Ordning, det her drejer sig om. Der er den væsentlige Forskel, at Pensionskassen af 1925 vedrørende Eksamensskolerne er solvent og kan skaffe de nødvendige Beløb, men Efterlønsfonden kan ikke bære de Udgifter, der bliver en Følge af de stillede Ændringsforslag.

Der er ingen Grund til at undres over, at de Folk, som har været repræsenteret i Kommissionen, nu kommer til, Rigsdagen og gerne vil have en bedre Ordning end den, de har givet Tilslutning til i Kommissionen; der er mange Mennesker her i Landet, som meget vilde ønske, at de kunde faa noget bedre end det, de oprindeligt havde tænkt sig, og naar man møder saa velvilligt Øre som hos det ærede Medlem, er der ikke noget mærkeligt i, at de paagældende siger: Hvis vi kan faa betydeligt mere end det, der er givet Tilslutning til i Udvalget, maa vi endelig tage det. Men jeg tror, det er en farlig Tankegang for Rigsdagen at komme ind paa. Det ærede Medlem og hans Parti har hidtil ikke interesseret sig mere for Spørgsmaalet, end at de har undladt at røre ved det, undladt at rejse Problemet i det hele taget. Det er ikke paa det ærede Medlems Partis Foranledning, hele denne Sag er taget op; den er forberedt, tilrettelagt, godkendt, udformet i Lovforslags Form med Bemærkninger af et Udvalg og under-